SUPLIMENTUL II

LA

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

No. 4. 15 FEBRUARIE 1900 VOL. I.

Ca la noĭ la nimenĭ...

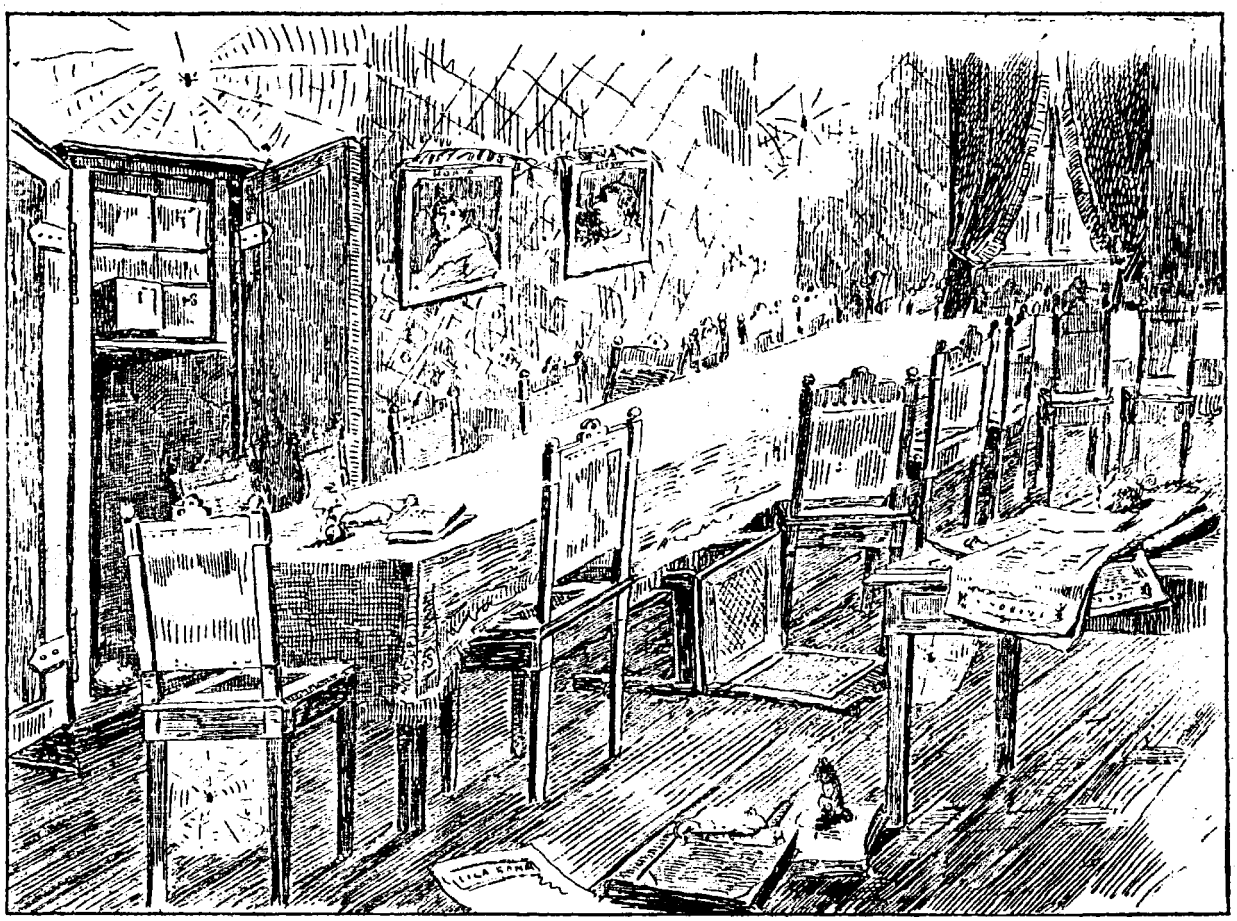

In mijlocul Bucureştilor, strada Nouă No. 3, să află un local părăsit din vremurĭ... Vecinii ne povestesc că de vr'un an de zile, cheile luĭ sînt în păstrare la *Casa centrală* din Budapesta.

De sfîntu Ilie.

Pe marginile şoseleĭ naţionale ce duce la Medjidie şi pe care multe generaţiĭ de roate şi-aŭ lăsat urmele lor, sunt presărate în dreptul kilometruluĭ 14 cîte-va căsuţe sărăcăcioase, ce alcătuesc satul N. — Cam pe la marginea satuluĭ, vecin cu Niculaĭ a Saftiĭ, chelaru, e dugheniţa bătrînuluĭ Mustafa. Ceĭ două-zecĭ de anĭ de cînd îşĭ deschisese dugheana, trecuseră ca un ceas de dragoste, ca un vis, doar părul se cărunţise — şi bogat şi alb cum era, incadra o figură sbîrcită şi galbenă ca paiul, în care licăriaŭ vioĭ, doĭ ochĭ albaştri.

Trecînd podeţul de peste şanţ, daĭ pe prispa lungă şi joasă, de pe care poţĭ păşi în dughiană. Mică-ĭ, ce e dreptul, dar Mustafa e mulţumit cu ea, că «aşa a vrut Alah».....

Era ajunul luĭ Sf. Ilie !

Soarele roşiu şi mare pe un cer de culoarea ochilor luĭ Mustafa şi împrăştiind pară şi foc, părea că vrea să aprindă paele posomorîte de pe casa moşneaguluĭ !

Bătrînul se aşează pe prispă şi privi mîhnit în largul cîmpurilor.

— Nicĭ femeie, nicĭ copiĭ, nicĭ o mîngăiere.... totul mi-a smuls Alah!..... Dar se vede că ştie ce face, el e mare, deştept şi ochiul şi braţele luĭ cuprind lumea toată, se vede că ştie ce face.....

Moşneagul fu deşteptat din trista sa reverie, de zurgălăĭ şi de o pocnitură de biciŭ.

— Bună-ziua, moş Mustafa!

— Mulţumim d-tale, bade Niculaĭ !

— Ce maĭ zicĭ, cum maĭ petrecĭ?

— Ia! cu bătrîneţele, bade Niculaĭ. Greŭ!.. ba mă dor picioarele, ba tuşesc de mă prăpădesc, ş'apoĭ beteşugul meŭ cel vechiŭ!..... greŭ bade Niculaĭ, îmĭ tîrăsc zilele mele bătrîne în chin pîn'o vrea Alah să mă strîngă.....

— Ce să facĭ, moş Mustafa.....!— Ia dă-mĭ o biciuşcă, asta-ĭ tot de la d-ta. Da ştiĭ, am să-ţĭ spun o vorbă. Mi-a spus Ghiţă, fecioru de la curtea luĭ Conu Jorj, că ĭ-aĭ dat d-ta un leac de vătămătură, de te pomeneşte pînă azĭ! A rîs doftoru de plasă cînd ĭ-am spus; dar eŭ, de, ca omul, cum am apucat; doftoriile să şi le ţie doftoru pentru boerĭ..... Par'că-l văd şi azĭ pe doftoru la primărie:

«Desbracă-te, haide repede că n'am să staŭ un an aicĭ. Ridică mînele în sus, lasă-le în jos, închide ochiĭ, deschide'ĭ, răsuflă, nu răsufla, tuşeşte, nu tuşi, scuipă» şi zăŭ că-mĭ venia să-l scuip drept în ochelarĭ.

Ucigă-l toaca de doftor, cînd am scăpat de el am făcut treĭ crucĭ şi pe la doftor nu maĭ daŭ să ştiŭ că mor!...

Uite ce e vorba, Mustafa; cînd m'apucă vătămătura, nicĭ nu pot să staŭ drept pe capră, mă frămînt şi mă strîng să mă fac grămadă nu alta!...

Ştiĭ d-ta multe leacurĭ, toate nevestele te pomenesc prin sat şi zic: tot moş Mustafa săracul!.....

Niculaĭ vizitiul luă o sticlă pe care i-o dădu moşneagul, puse biciuşca în coadă şi de hatîrul biciuluĭ, arse cîte-va surilor, carĭ porniră năucĭ în largul şoseleĭ.

Soarele se ridica şi ardea maĭ straşnic; o linişte de mormînt stăpînia văzduhul, întreruptă din cînd în cînd de sgomotul carelor greoaie ale mocanilor ce transportaŭ lemne la gară.—

— Plecăciune moş Mustafa!

— Sluga d-tale, părinte Varlame. Ce maĭ veste pe la Mănăstire? Maĭ faceţĭ ceară?..

— Maĭ facem, s'aŭ maĭ stîrpit din stupĭ, da tot maĭ e — uite ş'acum aduseiŭ vr'o 5 litre vechĭ...

— Sufli greŭ, părinte, aĭ îmbătrînit...

— De, şapte-zeci şi cinci de anĭ — ş'apoĭ, e lung şi răŭ drumul de la mănăstire pîn aicĭ! — Te cred, părinte. Noĭ bătrîniĭ ne chinuim cu traiul, moartea ne ocoleşte, pe cînd pe alţiĭ îĭ strînge cînd le e maĭ drag să trăiască!...

— De! cum e scris omuluĭ, — are zile trăeşte, nu — sănătate!...

Făcură tîrgul cu ceara şi se duse călugăru.

Pe la prînz un văl alb şi rar, ţesut cu gingăşie, acoperia soarele, ce frigea pămîntul uscat de secetă. Pe la toacă începu să sufle un vîntuleţ rece, vălul se îngroşia şi-şĭ pierdea albeaţa de zăpadă, iar pe sub seară, tot cerul era acoperit de stîncĭ cenuşiĭ.

Natura se posomorî, o linişte ucigătoare stăpînia pămîntul şi o răceală umedă pătrunse până în măduvă şi om şi floare!.... Cîiniĭ se ghemuiaŭ pe prispe, iarba se mişca şi se încreţia, se întuneca mereŭ, stîncile scăpăraŭ foc, iar moş Mustafa, beteag, era azĭ bolnav şi la trup şi la suflet !...

O tristeţă neobicinuită îĭ destrăma inima, un desgust ciudat îl otrăvia pe moşneag.....

Inoptase !

Mustafa mulse vaca, o legă apoĭ de esle, o în-

griji de fîn, se întoarse în dughiană, scoase câţî-va gologanî din tejghea şi trecu în odaiea de alăturî. Se învîrti de cîte-va orî prin casă, îşî şterse ochiî lăcrămînzî—trăsese puţin tabac — şi apoî se aşează pe lada pe care-şi ţinea Coranul, singura avere a moşneaguluî..

Asta era hrana luî, îî dădea viaţă, el îl maî ţinea pe picioare.. Durerile îî treceaŭ ca ceasul cel ferice,îî era cald şi bine, simţia o nouă viaţă la fie care rînd, la fie-care cuvînt. In Coran era învăţătura lumeî.

«Toate ce-s pe lume aŭ fost şi altă dată»....

Afară se luptaŭ cu furie elementele. Trăsnetele zguduiaŭ pămîntul, fulgerele repetate se strecuraŭ printre stîncile de norî, părînd ca niştе şerpî furioşî ce aleargă după pradă, vîntul urla chinuitor, crăcile arborilor pocniaŭ, iar din cînd în cînd o gamă de fluerăturî groaznic de triste, acoperiaŭ urletele vîntuluî.

Moşneagul hipnotisat de frumuseţea verseturilor ce le întîlnia, uitase unde se găseşte, n'auzia ce-î p'afară, era străin de tot ce se petrecea lîngă dînsul...

De-odată tunurile ceruluî se descărcară asurzitor asupra pămîntuluî!

Geamurile de la unica fereastră a caseî luî Mustafa, se sparseră, vîntul stinse lumînarea şi numaî atuncî băgă de seamă moşneagul, că Alah se mîniase!...

Se sculă, astupă geamul cu o pernă, aprinse din noŭ lumînarea, îşî agită buzele acoperite de o mustaţă rară şi sură, ridică ochiî către cer, gesticulă de cîte-va orî larg—şi liniştit în cepu iar să citească.....

Era după miezul nopţiî!

Bătrînul încovoiat de anî, era tot cu cartea în mînă. O lumină slabă se arunca pe barba-î ninsă şi mare, sbîrciturile feţeî se încreţiseră maî tare iar ochiî îî lăcrămaŭ.

De-odată, ridică o mînă spre cer, pe cea-laltă o duse la frunte iar sbîrciturile se descreţiaŭ, clătina din cap, faţa îî surîdea şi ochiî luciaŭ de mulţumire — de sigur vre-un verset frumos!.....

Cam spre ziuă, ceruî era aprins, vîntul scotea arboriî din rădăcinî, crăcile pocniaŭ şi..... un trăsnet, asurzitor lovi casa luî Mustafa!.....

Şi azî maî vorbesc ţăraniî de moş Mustafa şi de trăsnetul de Sf. Ilie!.....

VICTOR BOGDĂNESCU

IUBIRE

Trăiam visînd, pierdut din lume, cu ochiî cufundaţi în stele...
Şi fluturiî sglobiî de braţu-mî ca de un ram s'ar fi lipit.....
Dar tu trecînd neastîmpărată şi prin pustiul căiî mele,
Cu ochiî buniî, de farmec plină, înduioşată te-aî oprit.

Şi'n locul stelelor ce-aruncă o sărutare tremurată,
Privireî mele înflăcărate i-aî dat surîsul tăŭ duios,
Iar pentru fruntea mea cea arsă, de visuriî numaî mîngăiată,
Un umăr alb, rotund şi moale, ploat de păru-ţi mătăsos.

Orfeŭ pierdut stătea'n pustiuriî, cîntînd pe lira-î fermecată,
Şi tigriî blînzî ieşaŭ s'asculte din fundurî negre de păduriî
Şi-aî fi putut atuncî să-î mîngăî pe pielea lor de bronz, pătată,
Saŭ degetul să-ţi moî în spuma din jurul vineteî lor guriî.

Şi stîncî, simboluriî nefiinţeî, aŭ tresărit înfiorate,.....
Aşa e glasul tăŭ de magic, ca imnul blîndului Orfeŭ,
Căcî cînd mi-aî spus întîia vorbă, ţiindu-ţi genele plecate,
Făcut-aî inima-mî de marmur, ca să tresară'n pieptul meŭ.

Şi dacă aî putut cu'n zîmbet cînd mi-aî eşit zglobie'n cale,
Să puî în corpu'mî mort un suflet, să puî pe buza mea cuvînt,
Acuma nu maî poţî, copilă, în nepăsarea fruntеî tale,
Să facî din inima'mî iar piatră, şi iar din corpul meŭ pămînt.

Şi pentru-că pierduî, prin ochi-ţî, de-apuruî dulcea mea visare,
Şi tu nu vreî s'apropiî chipu-ţî de faţa umedă a mea,
Atinge-mă odată numaî, curmîndu-mî zilele amare,
Căcî vreaŭ să pier ucis de mîna-ţî, iar nu de nepăsarea ta.

IOAN PETROVICI.

In închisore.

Icóna Iaduluî nu alta... Ba nicî de iad nu s'ar maî teme de ar scăpa de aicî. Numaî de ar scăpa! Dar cine ştie... Toţî sînt în potriva luî. Nimenî nu l'a văzut, nimenî nu l'a prins asupra faptuluî, şi cu tóte astea tot satul strigă într'un glas: el e ucigaşul, el! Ce oameniî răî! In potriva celuî sărman se ridică şi Dumnezeu şi dracul, lumea toată. Dar advocatul cela negricios, cu ochelariî albaştriî şi cartea groasă subţioră el trebue să-l scape. Trebue!... Doamne, Doamne cînd e dat ca omul să cadă în prăpastie! Dar nu. Hotărît, că dînsul nu-î de vină. De vină e un om cînd voeşte să nu móră de fóme? Devină e dînsul cînd n'a putut să privească la jalea copiilor luî cariî strigaŭ după pîine? Să muncească!... Dar cât n'a căutat de lucru, pe cine n'a întrebat, de cine nu s'a rugat cu lacrămile în ochî, să-î dea de lucru! Orî ce!... Ar fi mutat şi munţiî din loc, şi-ar fi dat din carnea, din sîngele luî, numaî să poată să aducă o bucăţică de

pîine acasă. Dar toţĭ îl goneaŭ, toţĭ îĭ strigau: ţie nu-ţĭ dăm de lucru!.. Că a maĭ fost o dată la închisoare. Dară ce, nu îĭ s'a dat drumul după căte-va lunĭ, la judecată? A stat degeaba cît a stat... Dar nimenĭ nu voia să ţie în samă vorba luĭ, toţĭ îl despreţuiaŭ şi îl ocoliaŭ. Şi maĭ mare era necazul luĭ pe ceia carĭ, ştia el bine ce poamă sunt, şi luĭ îĭ dădeaŭ cu piciorul că-ĭ necinstit... Necinstit? Dar cine e cinstit cînd nu poate să fie?...

... Amărît traiŭ a maĭ avut dînsul! De cînd se ştie pe lume, singur, de cînd se ţine minte, în luptă amară cu nevoia, şi nimenĭ cine să-ĭ întindă şi luĭ o mînă de ajutor, o mînă de frate, de om!... Maĭ bine nu s'ar maĭ fi născut de cît să se trudească atîta.. Şi tot trudit şi amărît are să-şi mîntuie zilele! A! Să fi întîlnit măcat un singur om care să fi avut ceva milă de dînsul, o singură inimă maĭ bună. Ce n'ar fi dat pe aşa unul! Ce frate de cruce s'ar fi legat cu dînsul.. Dar aşa! Să ştiĭ că nimenĭ nu te-a plîns nicĭ o dată.... Ah! amar este cînd n'are omul noroc!

. . . . . .

.....Era sóre, cald. N'a prea înţeles ce-ĭ spusese nevasta luĭ... Nişte cuvinte cum nu maĭ auzise nicĭ o dată din gura eĭ. In zece i-se fărîmase inima. De acum, dacă şi femeia asta care maĭ ţinea la dînsul ceva, începe să fie sătulă de aşa traiŭ, dacă şi eĭ îĭ se urăşte cu dînsul,— de acum, cum rămîne dînsul?

«Eştĭ şi tu bărbat — fă ce-ĭ face, să nu te rabde inima să-ţĭ flămînzească copiiĭ — copiiĭ teĭ...»

Aĭ luĭ sunt şi încă cît îĭ iubeşte, şi încă cît îĭ sîngeră inima că nu poate ca orĭ-ce părinte să îngrijească de dînşiĭ. Să uită în ochiĭ nevesteĭ sale, o umbră din ce-a fost ea acum cîţĭ-va anĭ... Parcă i-ar spune ceva. Dar de ruşine, de durere îşĭ lasă ochiĭ în jos, îşĭ pleacă în jos capul ca sub o povară. Dacă cel puţin n'ar suferi şi dînsa, femeia asta cu nimica vinovată pe lume!

Pe gînduri, aproape fără să-şĭ dea seamă, a luat puşca şi a suit drumul spre pădure. Ea nu i-a spus nimic. Indurerată a privit lung după dînsul, pînă s'a perdut sub deal. Iĭ va fi zis inima ceva? El se gîndia: Fie ce o fi, cu mîinele goale nu se maĭ întoarce acasă... maĭ bine mort. In pădure aleargă animale sălbatice de tot felul — iar copiiĭ luĭ acasă, să moară de foame? Nu-ĭ drept.— L'or prinde!... Şi aşa nu are nimic. Lîngă fîntîna cea veche, dincolo de poalele dealuluĭ, l-a întîlnit pe vătaful boeruluĭ. Era tocmaĭ să apuce poteca ce duce maĭ drept în desişul pădureĭ.

— In cotro, Ioane?

— Să caut de lucru.

— Cu puşca în mînă, lîngă pădure, cauţĭ de lucru?

I-a spus, că trebuie să o ducă cuĭ-va la care a luat-o cu împrumut. Şi iarăşĭ l'a rugat acolo pe loc să-ĭ dea de lucru din milă, orĭ ce să-ĭ dea! Dar din noŭ şĭ-a bătut joc de dînsul. Ce inimă aŭ oameniĭ ăştia! Dacă de dînsul n'aŭ milă e alt-ceva. Dar aud că nişte copiĭ neştiutorĭ se sting de foame şi cum de nu-ĭ mişcă şi nu-ĭ dóre; cum de n'au milă?...

* * *

Vătaful l'a urmărit pînă în tufiş şi tocmaĭ cînd cu o înpuşcătură a culcat pasărea jos, aude glasul luĭ răsunînd de pe un pom ca un ecoŭ, ce-ĭ îngheţă sîngele în vine.

— Leapădă arma din mînă, sau te împuşc! Dar cine aruncă arma în faţa duşmanuluĭ?

—N'o las!

Şi numaĭ de cît un glonţ ĭ-a şuerat chiar de asupra umăruluĭ.

— A, ha — aude atuncĭ — staĭ că maĭ avem!. Dar ĭ-a luat apa de la moară şi înebunit de groază, a şi descărcat către pom, aşa la întîmplare, cu ochiĭ înecaţĭ în fumul de dinainte-ĭ: l'a nimerit tocmaĭ în inimă, cum nicĭ nu s'a gîndit. Vătaful căzu mort!... Aşa s'a întîmplat.....

Ştie unul în cer, cît de bucuros ar fi vrut să moară dînsul maĭ bine. Dar în minutul acela.... Doamne! Cine te poate învăţa să rămăĭ rece, faţă de acela care năvăleşte asupra ta cu gîndul să te omoare? Cine a tăcut'o? Nimenĭ. Şi nicĭ nu are s'o facă cine-va pe lumea asta. Fără voe iĭ s'a ridicat braţul spre apărare, fără voe ţi se ridică braţul, orĭ cît aĭ dispreţui viaţa şi aĭ dori moartea. In clipa aceea o voce lăuntrică îţĭ strigă: «Nu te lăsa!» Şi nu ţi o poţĭ înnăbuşi, e maĭ puternică de cît voinţa ta vocea aceea.

Pe lumea asta aşa de mare de ce n'ar avea drept să trăiască or cine... Iar pasărea nu-ĭ a pădureĭ, ea sboară prin toată lumea... Şi ce păcat ar fi s'o fi fost luat el?....

In fundul sufletuluĭ săŭ, în fundul inimeĭ unde zace conştiinţa, acolo în adînc simte, că n'a vrut

s'o facă. — Cu puşca s'a dus... să înpusce un epure orĭ o pasăre ar fi vrut... om sărac cu copiĭ flămînzĭ în casă... dar să tragă în om nu, asta nu!.

IANCU HORIA

SCRISOARE

luĭ P. II.

Cum! Tu n'aĭ înţeles nicĭ astă-zĭ zădărnicia lumeĭ noastre,
Cînd ochiĭ-ţĭ visătorĭ şi dornicĭ pierduţi alt'dată'n zărĭ albastre
Se'ndreapt, acuma plinĭ de lacrimi spre golurile nefiinţeĭ
Stingînd în sufletu-ţĭ speranţa şi sfînta flacăre-a credinţeĭ?
Nu te'nspăimîntă priveliştea acesteĭ lumĭ nepăsătoare
Ce'şĭ mai frămîntă 'n golul vremeĭ imaginele amăgitoare
Şi năzueşte încă-a ţese din firul timpului grăbit
Icoana fericireĭ—pînza ce par'că nicĭ nu s'a urzit?...

Cînd doritorĭ de noĭ imaginĭ şi planurĭ noĭ de isbîndire
Atîţia înşĭ îşĭ duc viaţa plutind senin în nesimţire
Şi cînd svîrlit în al lor mijloc, te simţĭ împins de această gloată
Spre-apropiatele prăpăstiĭ, din care ceĭ căzutĭ o dată
Rămîn căzuţĭ pe recinicie, de ce zadarnice sforţărĭ
Ca să'ndrumezĭ o'ntreagă lume pe-adevăratele cărărĭ?..
Zadarnic veĭ aprinde torţa luminătoare de-adevăr
Căcĭ nu veĭ reuşi întoarce din cale nicĭ un fir de păr
Şi în asurzitorul vuet al celor ce se cred a fi
Şi a dicta ceva—modestul tău glas nicĭ nu s'ar auzi!...

Decĭ care lucru te maĭ leagă de gloata celor ce urăştĭ,
Cînd ştiĭ c'aĭ să-ţĭ ascunzĭ sub una din mîncinoasele eĭ măştĭ
Seninul gîndurilor tale
A! înţeleg. Şi tu ca toţĭ
Pe-anevoioasa scară-a vieţeĭ, caţĭ tot maĭ sus să urcĭ, cît poţĭ,
Şi nu voeştĭ, frumosul soare s'apue aşa de dimineaţă—
Eterna linişte e'nvinsă de ne'nfrînatul dor de viaţă!...
. . . . . .
Şi'n lumea noastră ce s'avîntă ca vălul mărei 'n furiate,
Tu, rătăceştĭ—sărmană barcă, la voia soarteĭ ne'ndurate!...

NIRVAN.

Călătoria de nuntă.

Un lung şir de trăsurĭ se îndreaptă din gura oborului spre gară.

— Cine-o fi? Cine-o fi? Se întreabă curioşiĭ.

— Eĭ, cine! Nu ştiĭ! face o cumătră către alta. Nea Niţă băcanu şi-a măritat pe Zincuţa, singurul odor, după un fonctionar de la menester şi pleacă cu trinu în alte ţărĭ.

— Uite mireasa! Frumoasă, s'o mănîncĭ cu ochiĭ.

— Uite nea Niţă! Ce lanţ de aur îĭ atîrnă pe vestă! face un măcelar către un toptangiŭ. Ăla singur, face 20 de polĭ.

— Uite soacra ce înţepată e! fac două cucoane de mahala.

— Da, soro, i se cade, fac *voiaj dă nos* acuşica.

Şi cu astfel de comentariĭ, trăsurile trec în trap pe dinaintea trecătorilor şi ajungînd în Calea Moşilor se amestecă în mulţime, fără a maĭ atrage privirea nimărui.

* * *

La gară lume multă, gălăgie, plînsete de copiĭ, chelălăiturĭ de căţeĭ, oamenĭ grăbiţĭ să nu piardă trenul, tregherĭ cu geamantane, în fine ca la gară.

Tudoriţă, aşa se numea mirele şi Zincuţa, s'aŭ dat jos din trăsură şi aşteaptă pe tata socru, pe mama soacră şi pe ceĭ-lalţĭ invitaţĭ, rude şi prietinĭ. Zincuţa e îmbrăcată într'o rochie de vizită; iar peste piept poartă o curea neagră de care îĭ atîrnă geanta de călătorie. O umbreluţă în mîna dreaptă; iar în stînga un buchet, sărmanul buchet de nuntă. Tudoriţă în redingotă, deschiat şi cu jobenul pe ceafă, îşĭ şterge cu batista năduşala de pe frunte.

Ce vroiţĭ! Zi de Iulie! Se aţuriseşte în gînd jurîndu-se să sfătuiască şi pe duşmanĭ ca să nu se însoare în luna luĭ Iulie. In sfîrşit s'aŭ dat jos din trăsură şi socriĭ, şi împreună cu ceĭ lalţĭ invitaţĭ, trec prin restaurantul găreĭ, gîrîind ca gîştele şi ajung pe peron.

Lume multă. Işĭ fac loc şi ajung în dreptul vagoanelor. Expresul orient e gata de plecare.

Toate rudele se uită cu emîază, plimbîndu-şĭ ochiĭ peste lume; aŭ aerul de a zice: noĭ petrecem tinerĭ în voiajul *dă nos*, cu ispresu.

Zincuţa e radioasă, se agaţă de braţul luĭ Tudoriţă, care vorbeşte cu un prieten, pe cînd mama soacră cu glas piţăgăiat, şi tare:

— Ian lasă, maică, că de acum tot cu dumnealuĭ o să staĭ, maĭ vino la maica să te vadă că te ducĭ în ţărĭ streine.

Apoĭ către prietinĭ:

— Ce ţi-ĭ d-le cu ispresul ăsta, îţĭ ia fata d'a casă s'o poarte pe drum. Dă, modă, bat-o pîrdalnicul.

Zincuţa îşĭ retrage braţul de sub al luĭ Tudoriţă şi s'apropie de măsa.

Prietenul către mire:

— Mă, dragă, n'o să scapĭ tu aşa uşor pînă o pleca trenul. Uite cum te fixează lumea.

— Să-ĭ ia dracul, zice Tudoriţă necăjit, de-ar pleca maĭ repede!

Socrul dispăruse; după puţin timp se iveşte năduşit.

— Ian auzĭ, Tudoriţă? Nu văd clasa III, frate?! . M'am uitat la toate vagoanele. Numaĭ I, II şi vagons-lits (pronunţă cum e scris). Să maĭ întreb.

Şi dispare. Tudoriţă se uită după el cu un aer plictisit şi s'apropie cu prietenul de cercul rubedeniilor.

Nea Niţă s'apropie d'un conductor şi salută cu pălăria.

— Mă rog, domle, acilea nu sîntără vagoane dă clasa III?

— Nu's, domle, zise conductorul privindu-l cu milă. Ăsta-ĭ tren espres. Numaĭ vagon li, I şi a II,

— S'avem pardon, am crezutără....

Şi aferat, luînd pe ginere la o parte.

— Eĭ drăcie! auzĭ: I, II şi vagons... (Laurechea luĭ Tudoriţă) Tudoriţă, frate, du-te tu şi scoate belete d'a doua; dar să nu daĭ mult. Fă iconomie. Uite, (băgînd mîna în buzunar) eŭ n'am mărunţiş. că m'aş fi dus eŭ.

— Bine, tată socrule, las pă mine.

Şi se depărtă; iar nea Niţă îĭ maĭ strigă în urmă:

— Nu uita Tudoriţă, ispresu. Să vezĭ maĭ eftin, ca pentru doĭ.

Apoĭ amestecîndu-se în grupul ce-l însoţia:

— Auzĭ, drăcie, cu ispresu? Hm! (frecîndu-şĭ mînele) al draculuĭ Neamţu!

— Ce-ĭ frate, întrebă coana Sevastiţa, mama soacra.

— Ţ-oiŭ spune pă drum. Haĭ suiţĭ; pleacă ispresu şi rămîĭ Zincuţo fără voiaj.

Impinge pe fată spre un compartiment de clasa II.

— Maĭ staĭ, frate, să-mĭ văd fata, face soacra; vino să te pup, Zincuţo. (O sărută, pe scara vagonuluĭ; un tregher cu un geamantan vrea să urce).

— Loc, mă rog!

Coana Sevastiţa înţepată.

— Ce-ĭ, Domle, nu poţĭ da p'alăturĭ? Uite, soro, să nu-mĭ sărut fata!...

Un domn cu ochelarĭ vrea să urce.

— Repede, tregher, maĭ sînt cincĭ minute. (Dînd pe Zincuţa la o parte) Pardon, Madame (se urcă).

Coana Sevastiţa îĭ aruncă o privire furioasă. Vine Tudoriţă într'un suflet.

— Suiţĭ, repede, maĭ sînt treĭ minute.

Zinca e sărutată de toţĭ şi se urcă. Iar socrul la ureche luĭ ginere-său.

— Cît aĭ dat, Tudoriţă?

— Treĭ sute şi ceva.

— Auleo, scump frate, o avere. N'aĭ maĭ putut rupe ce-va?

— Ce să rupĭ! Preţ fix.

— Ca la Grancea orĭ Coperativă? (sieşĭ) Bine că n'am avut mărunţiş; alt-fel, o păţeam. De, banĭ dotalĭ, îĭ dă mînă maĭ scump.

Tudoriţă e împresurat de toţĭ. Socru, soacra şi cucoanele maĭ bătrîne îl sărută; bărbaţiĭ fac la fel; iar cucoanele maĭ tinere şi d-şoarele îĭ strîng mîna, regretând că nu pleacă şi ele.

Prietenul îĭ şopteşte la ureche.

— Aĭ noroc, mon cher, că pleacă trenul...

Zincuţa s'a aşezat la fereastră, iar Tudoriţă în fundul cupeuluĭ, răsuceşte o ţigare.

— Să-mĭ scriĭ, Zincuţo, din Viana! se aude glasul soacreĭ. Să nu uiţĭ. Fata mameĭ pleacă în streinĭ, mititica.

Un domn cu havana 'n gură, către altul din clasa I.

— Voyons, mon cher, des sales types.

— Să ne scriĭ, fac d-rele în cor.

— Da, da, n'aveţĭ grijă, răspunde mireasa, şi obrajiĭ cloroticĭ se împurpurează.

— Auleo maică, ţi-aĭ luat odicolonul în geantă?

— L'am luat.

— Să nu-ţĭ vie răŭ. Maĭ ştiĭ?...

— Zincuţo, să ne trimeţĭ fotografiĭ, şi noroc!

— Lasă, tătiţule.

— Suiţĭ în vagoane, Domnilor, pleacă trenul.

— Dar unde-ĭ, Tudoriţă?

— Fumează.

— Tudoriţă! Tudoriţă, maică! Unde eştĭ? strigă soacra. Ginerele apare la geam.

— Să nu-mĭ perzĭ fata, să nu se 'mbolnăvească, că e delicată, drăguţa. Ia sama, ţĭ-o daŭ ca p'o floare...

Un cerc de curioşĭ s'aŭ strîns în jurul lor. Trenul se pune în mişcare.

— N'avea grijă, mamă.

— Tudoriţă! Zincuţo! să ne scriţĭ din Viana! se maĭ aude glasul soacreĭ pe cînd trenul se depărtează.

Apoĭ încep fluturărĭ de batiste, de pălărĭĭ, pînă cînd trenul trece podul.

Iar prietenul lui Tudoriță depărtîndu se repede, își zice :

— Să ieĭ fată de băcan, că are parale ; dar să ferească D-zeŭ să te petreacă la gară socriĭ și rudele.

SPIRU S. HASNAȘ.

TRISTEȚE.

— Azĭ noapte a căzut bruma
Pe crengile pustiĭ!
— In părul meŭ te uită
N'am fire argintiĭ?

— Și razele pălit'aŭ
Sub fulgiĭ de ninsoare!
— Dar gura mea, iubite
E roză încă'n floare?

— ...Și vîntul care lasă
Increțiturĭ pe apă!...
— Pe fruntea-mĭ de fecioară
Increțiturĭ se sapă...

— Natura ce se stinge
Vaĭ! cît de mult mă doare!..
— O tacĭ, o tacĭ, în lacrimĭ
Iubirea noastră moare!...

D. KARR.

Discursul unuĭ ambasador chinez

Citim în ziarul englez *Standard*, că zilele acestea ambasadorul chinez din Londra a vizitat fabricile și marile stabilimente industriale din Birmingham, după care i s'a oferit un mare banchet în palatul consiliuluĭ comunal și a exprimat dorința ca relațiile dintre Anglia și China să devie din ce în ce maĭ strînse.

Ambasadorul chinez a răspuns că a venit la Birmingham cu mintea deschisă, ca un docil discipol, gata să învețe de la englezĭ în materie comercială și industrială.

Laudă orașul Birmingham ca cel maĭ mare centru industrial al lumeĭ.

Seara i-s'a oferit ministruluĭ plenipotențiar chinez un banchet la camera de comerț.

Sir B. Stone, vorbește de catedra de limba chineză creată la facultatea comercială a universitățiĭ din Birmingham. Germaniĭ, zice el, aŭ făcut în China o așa de teribilă concurență englezilor, numaĭ prin cunoștința limbeĭ chineze.

Speră că politica Angliеĭ *de ușă deschisă (open door)*, va fi adoptată și de China.

Ambasadorul chinez răspunde, mulțumind nu numaĭ pentru *ușa deschisă* a comerțului, dar și pentru ușa deschisă a ospitalităților. (aplause). Declară că a văzut cu plăcere creîndu-se catedre de limba chineză la universitățile din Manchester, Londra și Birmingham. Sfătuește pe studenți să învețe limba chineză, nu pentru a deveni arheologĭ, pentru a colecționa documente vechĭ, ci pentru a putea face contracte cu Chinezĭĭ.

Am venit la Birmingham, zice el, fiind-că doream să trec în revistă industria universală, (aplause).

Sper că se va adăuga încă un inel la lungul lanț de prietenie ce leagă China de Anglia; aceasta odată cu intrarea în noul veac, fie anul acesta, fie anul viitor (rîsete).

Ambasadorul chinez va vizita la Southampton vapoarele companieĭ maritime.

LEBADA

M'a uitat și pentru mine
A murit totul cu ea
In zadar stele senine
Picură pe parcurĭ nea.

Și cascadele suspină
In zadar pe sub frunziș,
Când prin arborĭ luna plină
Pe cărărĭ cată furiș.

Lebedeĭ în lume numa
N'am putut gîndul ascunde
Insă lebăda acuma,
Zace moartă peste unde.

D. KARR.

Ateneul Romîn

Spre a evita aglomerarea la conferințe, biroul Ateneuluĭ a luat laudabila măsură de a introduce cu începere de Joĭ 10/22 Februar bilete de intrare **fără niciĭ o plată.**

Soucieux d'être bien Coiffés
Adressez-vous à la
Chapellerie de Luxe
M. Fain
Demandez son Catalogue illustré
(en face le Palais Royal)
BUCAREST

Marele magasin de albituri
KORAUS & SOCACIU
„La Aphrodita"
34, CALEA VICTORIEI, 34
(vis-à-vis de Magasin Universel)
Bogat asortiment de Pînzărie, Lingerie pentru dame și bărbați. Specialitate de trusouri de mariage, Plapăme de atlas cu și fără monogramă
Prețuri moderate
CASA DE INCREDERE

RENUMITA CASA A
Fraților C. și S. POPOFF
DIN MOSCOVA
60, CALEA VICTORIEI, 60
Vis-à-vis de Theatrul Național
Se recomandă tutulor excelentul și adevăratul
CEAI RUSESC POPOFF

B. D. ZISMAN
BUCUREȘTI
44, CALEA VICTORIEI, 44
Vis-à-vis de Squarul Sărindar
MAGASIN SPECIAL
DE
VELOCIPEDE-ARME
ȘI
MUNIȚIUNI
Cel mai mare deposit de: Biciclete
Clément
Cleveland
With Wort, cu
ACCESORII:
Lămpi
Clopote
Goarne
Ciclmetre
Cheĭ
Pedale
Șeĭ etc. etc.

Industria națională de Încălțăminte
30, CALEA VICTORIEI, 30
Vis-à-vis de Prefectura Poliției
Vechiul și cunoscutul magasin
H. REISS SORI
Proprietar și Diriginte I. E. IONESCU
VECHIUL AMPLOIAT AL ACESTUI MAGASIN
Comandele se execută prompt, iar pentru Onor. Clienți din provincie executăm comenzile prompt prin poștă.

Recomandăm osebitei atențiuni
MULT REPUTATA COFETĂRIE
EMIL FRÉDÉRIC
31, CALEA VICTORIEI, 31
Lângă magazinul *Universel*
Bomboane, Prăjituri, Chocolate.
Cozonaci și Paste moldovenești se efectuiază după comande.
Bomboniere elegante pentru cadouri.
Champagnie fină, Liquioruri excelente cu prețurreduse.
Se execută cu promptitudine comande pentru: baluri, nunți, logodne și festivități publice.

MARELE MAGASIN DE MUSICA
JEAN FEDER
BUCUREȘTI
54, CALEA VICTORIEI, 54
(Lângă L'Indépendance Roumaine)

Cel mai mare deposit de:
PIANE din cele mai renumite fabrici: Bösendorfer, Blüthner, Shiedmayer, Bechstein, Römische, Schmidt & Comp. etc. etc.
VÎNZARE IN RATE
Inchirieri de piane
Note musicale cu mare rabat.
Instrumente musicale: *Viori, Violoncele, Flaute, Mandoline, Graphophoane* americane și *Zitere* etc. e

Doctorul C. ANGELESCU
Intorcîndu-se din străinătate și-a reluat consultațiunile de la ora 2—4 p. m. în
Strada Sălciilor, No. 4 bis.